

DIECÉZNÍ POUŤ DO WAMBIERZIC V KŁODSKU

V sobotu 24. 5. 2003 jsem se zúčastnil diecézní pouti k P. Marii Wambierzické – královně rodin. Jeli jsme přes Bysztrycu Kłodskou – starobylé město, kde jsem účastníkům zájezdu připomněl, že město založil správce kladské kotliny Havel z Lemberka, manžel sv. Zdislavy, takže je docela možné, že v něm Zdislava s manželem byla, možná i nějaký čas žila. Velkou část cesty jsme se snažili připravit na pouť modlitbou. Krom růžence všem známého, jsme se pomodlili i růžencem světla, který byl pro mnohé novinkou.

Wambierzice jsou schovány v kopcích kolem, takže jsme je viděli až v poslední chvíli a už jsme projížděli jednou z bran Nového Jeruzaléma. Spěchali jsme se poklonit P. Marii. Do začátku obřadu bylo dost času, hledali jsme mezi poutníky známé a bylo jich dost, vždyť z okolních farností jeli také celé autobusy.

Vnitřek baziliky je menší, než např. v Králikách. Přestože tam jsou tribuny kolem celé svatyně, zůstalo ještě mnoho poutníků venku. Lidé pak říkali, že jen na našem parkovišti bylo čtyřicet autobusů.

Mši sv. koncelebroval přímo papežský nuncius. Trochu mě zarazilo, že německy. Vzpomněl jsem si, že když přišel do Čech nuncius Giovanni Copa, hned na Velehradě mluvil česky a slovensky. Zpozorněl jsem, když nás tento Němec vítal „ve své staré vlasti“. V duchu jsem si říkal, že ti Němci stále vidí Německo ve starých hranicích. Teprve během řeči jsem pochopil: tento arcibiskup-apoštolský nuncius se narodil tady, ve Slezsku, ze kterého byl s ostatními po stalinsku vyhnán. Z jeho řeči je poznat, jak má svoje rodiště rád.

Náš biskup Duka ve své řeči vyjádřil potěšení, že tady nastává jakési prolínání česko-polského ducha ještě před vstupem do Evropské unie. Připomněli jsme si těžkosti, kterými naše diecéze prochází. Zvláště citelně nás bolí nedostatek kněží, kněžského dorostu. Bolí nás také nepochopitelný posun v provádění již podepsané smlouvy mezi státem a církvemi. Všichni společně jsme pak prosili P. Marii o pomoc a ochranu.

Celá mše byla zpívána latinsky a byl jsem šťasten, že po letech jsem všechny odpovědi, včetně „Suscipiat a Pater noster“ docela uměl. Připomněl jsem si „krásu jednoty“ této

řeči a říkal jsem si, že by nebylo špatné alespoň občas takovou bohoslužbu slyšet.

V poledním volnu jsem se podíval na Wambeřický betlém, který je opravdu nádherný. Jen mě mrzelo, že ani literatura, natož průvodce, tam nebyli český. Vzpomněl jsem si, jak již při bourání „železné opony“ rakouští obchodníci tiskli české informace, najímali české a slovenské průvodce a bylo mi trochu smutno. Tak daleko jsme my za oponou ještě nedospěli.

Křížová cesta za hradbami Jeruzaléma prý má 73 kaplí. Museli jsme ji podstatně zkrátit. Snad jednou budu moci zůstat celý den!?

Všichni společně jsme pod ochranou polské policie přejeli do Kłodska. Požehnání se konalo v kostele P. Marie, založeném arcibiskupem Arnoštem z Pardubic. Je to místo, kde byl – jak sám říká – P. Marií zázračně upozorněn na svou nepozornost při bohoslužbě ve svém dětství. Je tu také pochován. Náhrobní deska – jak sám před smrtí předpověděl – do sta let popraskala. Když jsme však s biskupským vikářem Kájou

Moravcem desku prohlíželi, shodli jsme se na tom, že alespoň na okraje desky musela být použita hodně těžká palice. Kousek vedle však stojí náhrobek novější, nádherný. U tohoto kostela stála jezuitská kolej, ze které vzešel např. Bohuslav Balbín nebo biskup Tobiáš Becker, zakladatel poutního chrámu v Králikách.

Trochu jsme si prohlédli město. V muzeu se zachovali skvěle. Naši skupinku pustili zadarmo. Prý, že jsme Češi. A že je tam cena opravdu vysoká.

Cestou domů si se zájmem prohlížím ručně vázaný a psaný zpěvník, psaný ještě švabachem. Po svém dědovi – vůdci wambeřických poutníků – jej zdědila jedna účastnice našeho zájezdu. Vžíval jsem se do té doby, představoval si, jak poutníci s radostí kráčejí cestou necestou, někteří nesou na ramenou své unavené děti a všichni větší část cesty prožívají v modlitbě či zbožné písni. Jak daleko jsme od této doby dnes my. Jak těžko sháníme lidi, jen abychom zaplnili autobus. Přitom prosb k P. Marii máme možná víc než oni tehdy. Ale ona opravdu pomohla, pomáhá a pomůže. Nepřestávejme ji prosit!
(JM)

OLTÁŘ PANNY MARIE LURDSKÉ

P. Maria Lurdská je známa po celém světě jako dáma v bílém šatě, přepásaná modrým plátnem. Na hlavě bílý závoj, na pravé ruce velký růženec, pod bosýma nohama krásný keř planých růží. Na celém světě je tato podoba naprosto stejná. Jen někde, třeba v Čermné – stejně jako ve Verměřovicích – má P. Maria na hlavě ještě korunu, kterou ji asi zbožní poutníci přinesli odněkud z pouti.

Bylo to 11. Února 1858, když chudíčkému děvčeti Bernadetě se v lurdské jeskyni poprvé zjevila „krásná Paní“, jak ji děvče nazývalo. Tak se potom zjevovala ještě sedmáctkrát, až do června 1858. Je to tedy letos 145 let. Za tu dobu se vodou, která při jednom z oněch zjevení vytryskla ze skály, uzdravilo obrovské množství lidí z nejrůznějších nemocí. Bernadeta i zázraky, které se od té doby v Lurdech děly, byly zkoumány největšími světovými kapacitami lékařů. Bylo tak potvrzeno, že se tato uzdravení stala a to lidsky nevysvětlitelným způsobem. Zajímavé, ale určitě správné je také to, že církve a její představitelé byli opravdu těmi posledními, kdo pravost těchto zázraků uznali, i když od počátku byli jejich pozorovateli. Při jednom z oněch zjevení P. Maria sama řekla Bernadetě, že je „Neposkvrněné Početí“. Svátek Neposkvrněného Početí P. Marie byl v církvi zaveden krátce před tím a Bernadeta ona slova slyšela poprvé v životě. Proti zavedení tohoto svátku se vášnivě stavěli liberálové – volnomyšlenkáři – kterých ve světě tou dobou velmi přibývalo. Takřka v celém pokrokovém světě se ujímali vlády. P. Maria svým přiznáním k tomuto jménu velmi povzbudila nábožensky smýšlející svět a zastavila rozpínavost liberálů. Snad nejznámějším odpůrcem lurdských zjevení byl naturalistický spisovatel Emil Zola. Hned s prvními poutníky přijel do Lurd zasadit „tmářství a dogmatismu“ smrtelnou ránu pomocí vědy. Svůj dlouhodobý pobyt popsal v knize „Lurdy“ (mám ji k dispozici). I on však byl nucen přiznat, že ona podivuhodná uzdravení se tu dějí a to vědou „zatím“ nevysvětlitelným způsobem.

I já v Lurdech prožil zvláštní příhodu. Ztratil jsem nádobu na lurdskou vodu. Rukama jsem o ni prosil mladíka, který jich měl víc. K mému údivu se hanácky zeptal odkud jsem a když zjistil že od Letohradu, ptal se neznám-li Jendu Hubálka z Čermné, byli prý spolu na vojně!

Socha P. Marie Lurdské v Čermné je vsazena do oltáře stejného slohu jako hlavní oltář. Byla sem pořízena přímo z Lurd r. 1900. Koupila ji paní Marie Křivohlávková, znovu provdaná Štýrská. Její syn Jindřich Štýrský (1899-1942), malíř, zakladatel světového uměleckého směru „artificialismu“, po návratu ze studijního pobytu v Paříži založil u nás surrealistickou skupinu. Dělal šéfa výpravy Osvobozeného divadla (V+W). Stal se také mistrem koláží a fotomontáží, v čemž má pokračovatele J. Koláře, který utlačován minulým režimem žije dosud v Paříži. Štýrský se životem i tvorbou značně vzdálil náboženskému smýšlení své matky. Prožil však v Čermné celé dětství a my bychom o svých rodácích měli vědět. Celý svět se před našimi mistry sklání, doma jsou však neznámí. Při pohledu na Lurdský oltář si vzpomeňme na jeho pořizovatelku, i jejího syna a místo slov odsouzení jim věnujme alespoň krátkou modlitbičku!

(JM)

STYDÍME SE ZA VÍRU?

Vždy jsem pokládal Petrovo zapření Krista za něco zbabělého a těžko odpustitelného. Na druhé straně jsem chápal Petrův strach o vlastní život v atmosféře nenávisti a zjitřených vášní. Často si na sv. Petra vzpomenu, když cítím obavu některých dnešních věřících, třeba i významných osobností politického nebo kulturního života, veřejně se přihlásit ke křesťanství. Nevím, jaké to má všechny důvody, ale napadají mě tři důvody: **buďto se bojí**, podobně jako Petr, **nebo se za svou víru stydí**, **anebo si jen tak na něco hrají**.

Je-li v tom strach, pak možná dobře, že takoví lidé veřejně nevystupují. Nejsou sice ohroženi na životě, ani na existenci, ale nestatečnost není dobrou vizitkou křesťana.

Stydí-li se, že věří v něco, čemu se ostatní smějí jako bláznovství, pak také nejsou nejlepšími učedníky Mistra a Pána. To může být i příklad tzv. praktikujícího katolíka, který se ostýchá přiznat k víře Zmrtvýchvstalého, nebo k Jeho osobní přítomnosti v Eucharistii.

A pokud si někdo myslí, že křesťanství je zajímavé, ale přehnaně bigotní a potřebovalo by zreformovat, potom je lepší si na křesťana vůbec nehrát.

Být křesťanem totiž znamená nejen věřit v celé a nezkeslené učení Ježíše a Jeho Církve, ale plně respektovat její tradice a za obojím pevně stát.

Ještě něco: být křesťanem také znamená mít lásku a říkat pravdu. Mít odvahu vystoupit proti zlu s malým i velkým „Z“. Proti zabíjení nenarozených i proti rozdělování Církve. Nemám-li to, pak je lépe se ke Kristu nehlásit, protože bych nedělal čest Jemu, ani své Církvi. A přitom, kolik užítka (a dobré reklamy) bychom měli, kdybychom byli Krista hodni a přiznávali se k Němu - s pokorou a samozřejmostí, jak to vždycky dělávali a stále dělají lidé čistého srdce!

Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL z bulletinu „Křesťané lidem v nouzi“
č. 3-4/2003

MODLITBA

Většinou jsme zvyklí na to, že pokud se dostaneme do cizího prostředí a jdeme tam do kostela, okolí se podivuje, nechápe. O to více překvapí a potěší reakce opačná. A právě ta byla inspirací k napsání těchto řádků.

Při nedávném pobytu v Košumberku jsme měli možnost poznat spoustu nových tváří. Jedna z maminek, která bydlela se svými dvojčaty hned vedle nás, se s námi krátce po příjezdu přátelila. Připadalo mně, že se známe už dlouho.

V neděli při obědě se ptala, kde jsme byli, a já odpověděla, že v kostele. Vytřeštila na mě oči a divila se, jak jsme se tam po těch schodech dostali. Povídám, že vždycky někdo ochotně pomůže nahoru i dolů. V jejích očích bylo možné číst velký zájem.

„Hm“, říká, „mně by se to také líbilo, ale nevím, co manžel.“ Ta reakce mě velice překvapila a přemýšlela jsem, jak krásně tato žena hledá... To jsem však ještě netušila, k jakému se dostaneme rozhovoru.

Ke konci našeho pobytu jsme si prohlížely fotografie dětí. Došlo i na první svaté přijímání. Hned se živě zajímala, co to znamená. Snažila jsem se jí srozumitelně vysvětlit, jak to u nás, katolíků, probíhá a jaký to má význam. Vnímavě poslouchala a pak povídá: „Takže ty znáš všechny modlitby?“ „Úplně všechny ne, ale některé ano,“ odpovídám. „A umíš i tu k Panence Marii? Víš, já totiž umím jenom Otče náš. To mě ještě naučila moje babička. A tak já si vždycky večer na ni vzpomenu, pomodlím se ten Otče náš a taky k Panence Marii a prosím i za...“, a hlavou kývla směrem na postel, kde odpočíval její postižený syn Pěťa. „A pak se ještě omlouvám, že se to neumím modlit. Napiš mně to, prosím Tě!“

Nádherné, bezprostřední vyznání. Pociťovala jsem záplavu radosti a hned dodávám: „Ale Jiřko, je úplně nejlepší prosit svými slovy a upřímně. To je přesně ono. Tu modlitbu Ti samozřejmě ráda napíšu.“

Nadešel čas na rehabilitaci a tak rychle ukončil náš rozhovor. Já jsem si pak ještě znovu během odpoledne uvědomila, jak nádherný to byl okamžik, svědectví hledajícího člověka, který se vlastně krásně a upřímně modlí...

(EJ)

NEJASNÝ PŮVOD?

Kdysi dávno jsem žila v malebné vesničce Orlici, v historickém domečku pevném jako skála. Samozřejmě jsem tam nežila sama. Chaloupku obývalo ještě pět mých sourozenců a maminka, v raném pravěku mého života i tatínek.

Již v útlém věku jsem měla spoustu „pozoruhodných“ nápadů a tak se stalo, že při heretickém obhajování jednoho z nich mě můj bratr Petr náležitě usadil větou: „Ty do toho nemáš co mluvit, tebe jsme našli na smetáku!“

Zmlkla jsem. Tato informace byla pro můj, tehdy cca pětiletý mozek poněkud překvapivá. Po chvíli „solného sloupu“ mi začal onen orgán, používaný běžně na přemýšlení, chrlit spoustu otázek. Kde mě tedy vzali? Na smetišti? Co tam dělali? Kdo mě zahodil a kdo z rodiny mě vlastně našel? Tatínek, mamka nebo snad bráchové???

Bylo toho na mě trochu moc. Chtěla jsem znát odpovědi! Vlastně mi ani nevadilo, že jsem cizí. Spíš mi to připadalo zajímavé a originální. Jen jsem si řekla, že teď musím být hodná, aby mě tam nevrátili.

Pro upřesňující informace jsem se rozhodla jít za maminkou. Maminka začala už při mé první otázce nebezpečně rudnout v obličeji. Po otázkách dalších se zmožila jen na větu drčenou mezi zuby. „KDO – TI – ŘEKL – TAKOVOU – BLBOST?“ Vůbec jsem nechápala proč se zlobí.

Když se trochu uklidnila, začala mi vysvětlovat, že je to úplně nesmysl a lež a s bráškou že si to vyřídí.

Nevím, jak to s ním dořešila, ale nějakou dobu jsem byla ujišťována, že si pro mne maminka jela do porodnice a všemožně se snažili mě přesvědčit, že ze smetišť nejsem. Docela tomu věřím, ale někdy si říkám KDO VÍ?

A.M.

Z BIBLE

Před ručením, leností, ničemností

Příslaví 6

⁴Nedopřej svým očím spánku, ani zdřímnout nedávej svým víčkům. ⁵Jak gazela vytrhni se z rukou, jako ptáče z rukou čihařových. ⁶Jdi k mravenci, lenochu, dívej se jak žije, ať zmoudříš. ⁷Ač nemá žádného vůdce, dozorce či vládce, ⁸opatruje si v létě pokrm, o žních sklízí svou potravu. ⁹Jak dlouho, lenochu, budeš ležet? Kdy se probudíš ze svého spánku? ¹⁰Trochu si pospíš, trochu zdřímeš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si ¹¹a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec.

KOUZLA MISTRŮ IMPROVIZACE

Divadelní sál se zpočátku zvolna, ale s přibývajícím časem rychleji, zaplňuje. Do začátku programu zbývá několik málo minut. A právě ve chvíli, kdy už je většina diváků v napjatém očekávání usazena v pohodlných čalouněných křeslech, přicházejí na otevřenou scénu dva muži. Jeden z nich se s rozvahou projde po jevišti, svým pohledem přejede zaplněné hlediště, popřeje všem přítomným pěkný večer a představí sebe i svého hereckého kolegu. Ten neustále přebíhá po jevišti a několikrát protíná pomyslnou hranici mezi prostorem vyhrazeným divákům a jevištěm. Účinkující, který diváky seznamuje s následujícím děním, upozorňuje také na možnost infiltrace herců do jejich řad a vybízí diváky k aktivnímu zasahování do děje, který se bude odehrávat na skromně vystavěné scéně. Tě dominuje klavír a velká dřevěná truhla. Diváci nemají k dispozici tištěné programy a také proto jsou seznámeni s přibližným obsahem divadelní hry, kterou přišli shlédnout. Základem bude dějové vyplnění mezi jejím začátkem a koncem završeným pointou (vtipný, překvapivý závěr). Samotní herci podle svých slov ještě zcela jistě nevědí, jakou cestou k závěru dospějí. Většina diváků si je zřejmě vědoma, že následujících 90 minut vyplní improvizace v podání mistrů svého oboru. Těmi dvěma muži na jevišti jsou Jaroslav Dušek (televizním divákům a filmových fandům známý z filmů Pelíšky, Divoké včely atd.) a Martin Zbrožek, jádro divadelního souboru Vizita.

Doposud plně osvětlené hlediště se rychle noří do tmy a diváci se po nezcela obvyklém úvodu mohou soustředit na hru. Po svém obsáhlém komentáři protahuje J. Dušek své tělo baletní pohybovou kreací, která je jakousi předehrou k příběhu pana Oty a jeho ženy Blanky v podání M. Zbrožka. Oblek pana Oty, kalhoty se šlemi (divadelně znečištěné), tmavá košile, pocuchaný účes a celková neupravenost, dávají tušit, že se přesuneme na nějakou venkovskou chalupu. Blanka také svým oblečením, bílou halenkou a s červeným kloboučkem na svých kadeřích, působí vzletně až křečce. V jednom z úvodních dialogů celé hry se naši hrdinové věnují problému upražené (nedostatečně nebo příliš) jíšky na zápraží jejich domu. Když jsou možnosti tématu z velké části vyčerpány, stávají se diváci svědky odchodu jejich synů Kašpara, Melichara a Baltazara z rodného hnízda kamsi za horizont, až za poslední řadu sedadel v hledišti.

Příběh je tvořen a rozvíjen přímo před očima diváků, díky sešranosti a představitivosti obou aktérů. Jejich práce a pohrávání si s dějem, diváky, se sebou samými připomíná zábavnou projíždku po horské dráze. Chvilky, kdy je příběh budován s vysokým fyzickým i duševním nasazením, které by se dalo přirovnat k výkonu sprintera, střídají okamžiky zdánlivého (především fyzického) zklidnění a odpočinku. Protagonisté večera zřejmě právě v těchto vteřinách uvažují o dalším směřování a vývoji dění. I méně pozorným divákům nemohou ujít občasná výbuchy smíchu pánů Duška a Zbrožka dokazující jejich příjemné naladění a přirozenou reakci na vlastní výkony. Netradičně a nápaditě využívají rekvizity, ať ty připravené na scéně, tak i předměty uložené kdesi v zákulisí (v příběhu si zahraje rozměrná reprosoustava, jízdní kolo atd.), které by ke „spoluúčinkování“ mnoho herců zřejmě nevyužilo. Dalo by se říci, že před těmito improvizátory nic neobstojí. Často a s potěšením využívají jevištní točnu pro zvýraznění pohybu a změny prostředí, střídavě si odskakují ke klavíru. K zapojení diváků nakonec téměř nedochází. Menší klubová prostředí mohou být z tohoto pohledu inspirativnější.

Není snad diváka v sále, který by nesouhlasil se slovy známého písňového textu, že „...čas letí jako bláznivý...“. Čas vyměřený setkání s divadlem Vizita je u konce. Bylo příjemné, inspirující a zábavné pozorovat oba tvůrce příběhu při práci. Také toto představení Jaroslava Duška a Martina Zbrožka výstižně charakterizuje jedna z úvodních vět internetových stránek divadla Vizita vytvářených fanklubem J. Duška FAKLUŠKA: „Jelikož je divadlo Vizita útvar poměrně amorfní (bez vnitřní struktury), různorodý a překvapivý, stejně tak by i tyto stránky měly odrážet a vyzařovat podobné fluidum neurčitosti, nedopovězenosti i jisté nedokončenosti, přecházející plynule až v nekonečnost.“

Stálí členové souboru: Jaroslav Dušek, Martin Zbrožek, Viktor Zborník

Nestálí členové: Jaromír Honzák, Zdeněk Konopásek, René Pařez, Radomil Uhlíř, Alan Vítouš

ÚSMĚVY

Milí poutníci,

protože minulá „sbírka“ přepracovaných motliteb a písní měla velký úspěch, dovoluji si vám nabídnout ještě některé další.

PÍSNĚ Z KANCIONÁLU

- ° rač nás mile zotavit °
rač nás mile roztavit
- ° a vyprahlá srdce svaž °
a vyprahlá srdce smaž
- ° zahřej,co je studené °
zahřej,co je zrudělé
- ° opěvá svatých a světic sbor °
oddělá svatých a světic sbor
- ° kde věčné blaho a věčná radost °
kde věčně draho
- ° tam kde sídlí Matka tvá °
tam kde slídí Matka tvá
- ° dětem na vezdejší pouti °
dětem na vedlejší pouti
- ° Panno nejmoudřejší °
Mami,ona je modrá?

MODLITBY

- ° odpusť nám naše viny °
odpusť nám naše viny
- ° jako i my odpouštíme našim viníkům °
žilou?
- ° odtud přijde soudit živé °
odtud přijde soužit
- ° svatou církev obecnou °
svatou církev obecní
- ° odpuštění hříchů °
opuštění hříchů
- ° a život věčný °
a život věčný
- ° vyhnání synové Evy °
vyhnání syrové Evy
- ° ať odpočinou v pokoji °
Mami, oni nejsou v hrobě?
- ° Pamatuj člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš. °
Pamatuj člověče – pracuj a v prach se obrátíš.

Písně kancionálové pocházejí většinou od starších lidí, modlitby jsou dílem opsány ze sešitů náboženství, dílem z odposlechu.
Děkuji tímto za spolupráci všem, kteří mi podněty dodali i těm, kteří je „vyrobili“.

(AM)

DO VAŠÍ KNIHOVNIČKY...

Ladislav Rusek

NÁVRATY K PRAMENŮM

Vydala: Ekumenická lesní škola, Praha, 2001

Když jsem přemýšlela, jakou knížku vám doporučím tentokrát, padla mi do oka útlá knížečka ‚Návraty k pramenům‘ s podtitulem ‚Rozhovory o Lesní a Životní Moudrosti‘. Je sice na pohled tenká, ale obsah ‚vystačí‘ nadlouho.

V úvodu autor píše: ‚Cesta je daleká a namáhavá a vede někam za obzor – za náš omezený, úzký lidský obzor...Hle, putují po té cestě, dnes jako kdysi, ti dva: Učitel a jeho Žák. Co hledají, za čím jdou? Snad za tím, co každý z nás hledá: za Pravdou, za Nadějí, za vidinou ztraceného Ráje...‘ Tyto věty plně vystihují obsah. Do přibližně osmdesáti kratičkových příběhů je vložena hluboká životní moudrost, nevtíravé rady pro náš duchovní život, slova povzbuzení i útěchy.

Na ukázkou jeden kratičkový příběh – doufám, že nezůstanete jen u něho, určitě stojí za přečtení celá!

Pták ve výši

Leželi na travnatém návrší,odpočívali a dívali se do modrojasna nebe. Nic než nebeská modř, chvílemi zpestřená přeletem ptáků. Žák najednou zaostřil svůj zrak hodně vysoko – nějaký pták, snad orel, vznášel se, podoben maličkému kříži, který se chvílemi ztrácel v modravém oparu.

‚Učiteli, vidíš toho ptáka také?‘, zeptal se Žák, ale jak otočil hlavu po svém Učiteli, ztratil tu vznášející se tečku nadobro. Ten orel, či který vzdušný poutník to byl, mu zmizel, už ho svým slabým lidským zrakem nezaostřil...

‚Je pryč‘, řekl zklamaně. A Učitel mu pravil, zvedaje přitom svůj ukazováček k nebi: ‚Chceš-li něco udržet před očima, nesmíš z toho spouštět zraky...Proč ses otáčel po mně, proč jsi neupíral své oči neustále k nebi?‘

A po svém zvyku dodal po chvíli polohlasem: ‚Lidé se dosud nenaučili hledět vytrvale k nebi. Co chvíli ztrácíme ze zorného pole Boha...Odvracíme svůj zrak pro malichernosti...‘

UŽ JSTE BYLI NA SETKÁNÍ S OTCEM BISKUPEM?

Jako každoročně, tak i letos se konalo setkání dětí královéhradecké diecéze s otcem biskupem v sobotu dne 31. května t.r. v Hradci Králové.

Odjížděli jsme o půl osmé z Dolní Čermné a pak přistupovaly ještě děti z Petrovic a Verměřovic, takže nás byl plný autobus. Asi v 9 hodin jsme dorazili do Hradce. Přešli jsme do Nového Adalbertina, kde nás rozdělili do skupin podle věku. Já jsem byl zařazen do skupiny nejstarších dětí.

Byl pro nás připraven program. Nejdříve návštěva u sestřiček, které pro nás měly připravené vyprávění o Panně Marii. Když jsme řekli, že jsme z dolnočermenské farnosti, velmi vzpomínaly na našeho otce Pavla, který v Hradci působil. Moc nám přáli jakého máme výborného kněze. Na rozloučenou jsme všichni dostali obrázek Panny Marie.

Poté jsme se vypravili k salesiánům. Ti nám vyprávěli o vzniku řádu a o tom, jak se dostali i k nám do Čech.

Pak jsme ještě navštívili dominikánský klášter. Zde nám také vyprávěli o vzniku a o náplni jejich činnosti a také o růženci.

Poté jsme měli asi třičtvrtě hodiny přestávku na oběd z vlastních zásob. Po obědě jsme přešli do kostela Panny Marie, kde byla sloužena mše svatá. Mě otec Pavel vyzval, abych šel ministrovat. Odešel jsem tedy do sakristie převléknout se do ministrantského oblečení. Jaké bylo moje překvapení, když jsme já a ještě jeden ministrant byli vybráni jako pomocníci otci biskupovi, abychom drželi biskupskou mitru a berlu. Cítil jsem se velmi potěšen a vyznamenán, když jsem se mohl s otcem biskupem pozdravit a promluvit s ním. Po skončené mši svaté se s námi ministranty otec biskup rozloučil podáním ruky a pak odešel doprostřed kostela, kde dával dětem svůj podpis na památku.

Když jsme vyšli z kostela, zašli jsme si pro osvěžení na zmrzlinu a pak jsme nastoupili do autobusu a odjížděli domů.

Program byl velice zajímavý a hodnotný a proto zvu všechny kamarády, aby příště jeli také. Toto setkání mě velmi duševně obohatilo a posílilo a těším se až pojedu příští rok znovu.

Na závěr chci poděkovat sestře Ludmile a všem, kdo jí pomáhali.

Martin Eliáš

SVATÁ ANNA SAMATŘETÍ

Svátek sv. Anny a Jáchyma slaví církev 26. července. Podle církevní tradice jsou tyto dvě postavy rodiči Panny Marie. Kanonická evangelia o nich však nic neříkají. Tito manželé nemohli mít děti (prý 20 let byli bezdětní). Až ve vysokém věku Bůh vyslyšel jejich modlitby a obdařil je jedinou dcerou Marií (Miriam), která se stala matkou Pána Ježíše Krista. Podle učení církve věříme, že Panna Maria byla obdařena výsadou, že byla prosta dědičného hřichu.

I přes nedostatek autentických zpráv se kult sv. Anny rozšířil po celém křesťanském světě. Umělci středověku (např. Leonardo da Vinci) obzvláště ztvárňovali sv. Annu s Pannou Marií a malým Ježíškem, tzv. sv. Anna samatřetí, ač není známo, zda se sv. Anna a Jáchym dožili narození vnuka Ježíše.

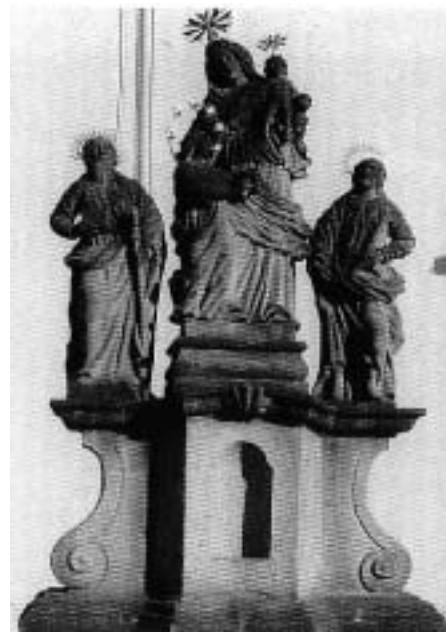
Putujeme-li po galeriích starého výtvarného umění, zaujme návštěvníky u sousoší nebo obrazů název sv. Anna samatřetí. Mnoho náhodných a neznalých návštěvníků nezná význam tohoto názvu. Neznal jsem jej ani já. Až když jsem navštívil v roce 1981 překrásnou výstavu „Gotické umění západních Čech“ v Chebu, která byla umístěna ve dvojpodlažní gotické kapli sv. Kateřiny. Zde bylo několik krásných gotických sousoší takto označeno. Význam slova „samatřetí“ mi vysvětlila ochotná kustodka výstavy.

Název „samatřetí“ se vyskytuje jen u ztvárnění svěťice sv. Anny, kde jsou zobrazeny tři generační postavy počítané zpětně od Ježíše Krista. Dospělou postavou je sv. Anna jako třetí generace a na třetím místě důležitosti. Dále je zobrazena Panna Maria, její dcera jako druhá generace, druhá důležitá postava. Ježíš, syn Panny Marie, jako generace první a nejdůležitější postava. Z toho je tedy odvozen název pro skupinu těchto postav jako sv. Anna samatřetí.

Panna Maria bývá zobrazována nebo ztvárněna zpravidla v dívčím věku, kde ji matka, sv. Anna, vede za ruku. Někdy je dokonce zobrazena jako dítě sedící sv. Anně na ruce. Ježíšek je ztvárňován vždy jako malé dítě sedící buď na ruce sv. Anny nebo i na ruce malé postavy P. Marie. Častěji je veden za ruku malou P. Marií, či sv. Annou.

Hezké ztvárnění zrekonstruovaného sousoší sv. Anny samatřetí je po pravé straně kostela sv. Václava, před zvonící, v Letohradě. Průčelí sousoší je obráceno do Vitanovského ulice. Původně sousoší stálo na mostě přes Lukavický potok u železničního podjezdu, poblíž Dvorany. Později bylo přeneseno na zmíněné místo u kostela.

Pro názornost zde uvádím obrázek sv. Anny samatřetí z knihy „Církevní rok a lidové obyčeje“ od Vlastimila Vondrušky, kterou ilustroval František Skála. Na obrázku sedí sv. Anně na levé ruce malá postava Panny Marie a na pravé ruce sedí Ježíšek, jež drží v ruce jablko.

K ZAMYŠLENÍ

Překlad e-mailu, který vyšel koncem roku 2001 v USA, byl odeslán do světa na internetové stránky. Tento překlad je převzat z farnosti sv. Jakuba v Jihlavě. To, co v něm uvádí anonymní autor, to se tak bytostně týká i naší bezmezná „demokracie“. Obsah těchto myšlenek se dotýká i nás věřících v ČR. A mají-li USA v něčem „náskok“, pak není vyloučeno, že to samé zažijeme zanedlouho i u nás (např. střelba ve školách, potraty mladistvých bez souhlasu rodičů, kondomy na školách...). Vždyť kriminalita našich dětí rapidně stoupá a plíží se i do nízkých věkových kategorií. Naše děti mají plno práv, ale učitelé žádnou pravomoc je potrestat. A reakce rodičů? Mnohdy při důtce, či napomenutí běží do školy vyčinit učiteli i řediteli. A výjimkou v takovémto jednání nejsou ani věřící rodiče. Případů z naší ZŠ je poměrně dost, veřejnost se je však nedozví. Ale k obsahu článku:

Anne Grahamová, dcera Billyho Grahama, odpovídala na otázky v časopisu *Early how*, jež se vztahovaly k událostem z 11. září v USA. Reportérka Jane Claysonová se ptala, jak mohl Bůh dopustit něco takového?

A Anne G. odpověděla s hlubokou jasnořivostí: „Věřím, že Bůh je z toho hluboce smutný, stejně jako my. Ale po celé roky jsme Bohu říkali, aby se nepletl do lidských věcí, aby odešel z našich škol, aby odešel z naší vlády i z našich životů. A protože je Bůh opravdový džentlmen, věřím, že tiše ustoupil i v onom okamžiku hrůzného překvapení. Jak můžeme od Boha očekávat, že nám dá své požehnání a ochranu, když ho sami žádáme, aby od nás odešel?“

Vím, že prošlo hodně e-mailů týkajících se 11. září, ale tento nás nutí skutečně přemýšlet ve světle oněch událostí... teroristický útok, střelby na školách...

Možná to začalo, když Madeline Ó Hare nechtěla žádnou modlitbu ve školách (později byla zavražděna) a my jsme tehdy řekli: ANO!

Pak někdo řekl, že bude lépe nečíst Bibli ve školách. Písmo svaté, které říká, že nesmíš zabít, krást, nesmíš být sprostý a máš milovat svého bližního jako sám sebe. A my jsme řekli: ANO!

Pak Dr. B. Spock řekl, že bychom neměli plácnout naše děti za nesprávné chování, protože jejich malé osobnosti by byly narušeny a mohli bychom poškodit jejich sebeúctu a vytvořil na to zákon. (Syn Dr Spocka spáchal sebevraždu.) Je veliký rozdíl mezi disciplínou a tlučením, ponižováním, kopáním. A my jsme řekli, že odborník má pravdu. Proto jsme odpověděli: ANO!

Pak někdo řekl, že bude lépe, když učitelé a ředitelé škol nebudou vyžadovat přísnou disciplínu a budou tolerovat nevhodné chování dětí. A školní inspektoři řekli, že je lepší, když žádný zaměstnanec školy nebude napomínat děti a studenty. Nechceme přece špatnou publicitu ani žaloby od rodičů... A my jsme řekli: ANO!

Pak někdo napsal v osnovách sexuální výchovy: nechme naše dcery, ať žijí sexuálně a selže-li antikoncepce, nechť podstoupí umělý potrat bez svolení rodičů. A my jsme řekli: ANO!

Poté nějaký „moudrý“ člen školního výboru při ministerstvu školství řekl: „Dejme našim synům kondomy, které chtějí. Jsou to chlupci, ale budou z nich chlapi a budou to dělat stejně, dopřejme jim „zábavu“, po které touží a nemusí vůbec doma říkat, že je dostávají ve školách. A my jsme řekli: ANO!

Pak někteří vysocí úředníci řekli, že je jedno, co děláme v soukromí, pokud odvádíme v zaměstnání dobrou práci. A my jsme souhlasili, že nám nevádí, jak kdo žije a vychovává děti, jen když máme práci a ekonomika je dobrá.

A někdo navrhl: „Vydávejme časopis s obrázky nahých žen a nazývejme to zdravým uznáním krásy ženského těla. A my jsme řekli: ANO!

A pak nějaký byznysman posunul toto ocenění o krok dál a publikoval obrázky skupin nahých mužů, žen i dětí a zpřístupnil je na internetu. Společnost řekla, že má každý svobodu vyjádření. A my jsme také řekli: ANO!

Potom zvrhlý „zábavní“ průmysl řekl: „Natočme pornofilmy a filmy, kde rouhání, brutální násilí a nevázaný sex příjemně vzruší naše ukolébané smysly. Vytvořme styl řvoucí hudby provokující k násilí, drogám, perverzím, vraždění, k sebevraždám a satanským orgiím. Společnost řekla, že je to jen zábava bez nepříznivého vlivu, protože ji stejně nebere nikdo vážně. A my jsme opět řekli: ANO!

Ted' se ptáme sami sebe, proč naše děti nemají žádné svědomí, cit, proč neznají pravdu o ZLU, proč nemají zábrany zabít cizince i spolužáka i sami sebe. Snad najdeme odpověď, budeme-li upřímně a do důsledku přemýšlet s vědomím, že sklízíme, co jsme zaseli.

„Drahý Bože, proč jsi nezachránil malou dívku, kterou zabili v její třídě? S pozdravem znepokojený student...“

Odpověď: *„Drahý znepokojený studente, mám zákaz vstupu do škol. S pozdravem Bůh.“*

Je snadné a jednoduché pro lidi odhodit Boha a pak se divit, že svět směřuje k peklu.

Je směšné, jak nekriticky věříme pověrám, horoskopům, novinovým článkům, ale pochybuje o tom, co nám říká Bible.

Je prapodivné, že každý chce přijít do nebe, aniž by věřil, myslel, říkal nebo dělal, co říká Bible a aniž by doufal v Boží milosrdenství.

Je komické, jak někdo může tvrdit, že věří v Boha, ale stále následuje Satana, který svým způsobem také věří v Boha.

Je zvláštní, jak jsme připraveni soudit, ale nepřijmeme oprávněnou výtku, či kritiku.

Je zvláštní, že můžeme posílat tisíce vtipů přes e-mail, šířících se jako požár, ale když chcete posílat zprávy a poselství o Bohu, lidé dlouho přemýšlejí, mají-li je poslat dál.

Je zvláštní, jak pornografie, oplzlost, sprostota, vulgárnost i nemravnost všeho druhu procházejí volně kybernetickým prostorem, ale veřejné diskuse o Bohu, jsou zde, ve škole, na pracovišti i v politice tabu.

Je zvláštní, jak někdo může být v neděli tak zapálený pro Krista, ale po zbytek týdne zůstat nečitelným křesťanem.

Smějete se?

Je zvláštní, že když se chystáte poslat tuto zprávu dál, nepošlete ji mnoha lidem z vašeho adresáře, jelikož si nejste jisti, v co oni věří, nebo co si budou o vás myslet po jejím přečtení. Je pošetilé, že se více obáváme toho, co si o nás lidé myslí, než to, co si o mně myslí sám Pán Bůh.

Není to divné myšlení?

(js)

PŘIBLÍŽIL SE ČAS DOVOLENÝCH A PRÁZDNIN

a proto dovoďte, abychom Vám všem a Vaši milým popřáli krásné slunečné dny, mnoho příjemných chvil a Boží ochranu na cestách za poznáním a odpočinkem. Tato prázdninová „litanie“, necht' Vás provází o Vaši dovolené a prázdninách:

Ochraň mně, Bože,
před nesmyslnou nudou i rozmařilostí,
před dny bez modlitby a bez myšlenek na Tebe,
před zbytečným tlacháním a nečistými řeči,
před skleslostí, prostředností a neovládáním se,
před lhostejností i před výstřelkami,
před nehodami a špatnými lidmi,
před zlými úmysly a špatnými skutky.
Prosím Tě, Bože,
otevři mi oči pro všechno krásné, dobré a čisté,
ať má ústa nacházejí slova radosti a díky,
ať jsou mé ruce ochotny dávat a pomáhat,
ať s bdělým duchem přijímám pravdu,
Pomoz mi, abych o dovolené svým životem a jednáním
zvěstoval Tebe.

Na cestě do Evropy jsou si všichni rovni, ale někteří jsou si rovnější

DOVOLENÁ

Štěstí je blíž,
než si myslíš.

Z nervy drásajícího pracoviště,
plného hluku,
na přeplněnou pláž,
plnou hluku,
na nervy drásající pracoviště,
plné hluku...

Uvolnění, odpočinek, dálka, klid...
Skutečná dovolená se neměří
na ujeté kilometry,
ale na chvíle klidu.

Štěstí dovolené
je v naplnění radostí.

Na louce prohráté sluncem
a v lese zalitém slunečním světlem
může být krásněji
než na Azorech!

Phil Bosmans

To Vám přeje: otec Pavel, Váš farář
redakční rada Poutníka
pastorační rada farnosti
a ekonomická rada farnosti

I ŠPATNÉ DNY PŘEJDOU

Ve všech špatných dnech
musíš být trpělivý,
hodně trpělivý...sám se sebou!
Trpělivost je ctnost.
Ctnost přináší zdatnost.
Možná lidé neumějí žít,
protože mají tak málo ctností,
a především tak málo trpělivosti.
Všechno musí být rychle.

Strojové tempo!
Všechna přání se musí splnit
stiskem jednoho knoflíku.
Ale život není stroj,
vyrábějící samé dobré dny.
Jsou dny dobré a dny špatné.
Dobré dny přejdou!

To víš sám
a zdá se ti to strašné.
Ale i špatné dny přejdou!
Proč si to nepřipomínáš
a proč tě to neutěšuje?

Mít trpělivost...
a letět chvíli
naslepo!

Phil Bosmans

K ZAMYŠLENÍ

MYŠLENKY TEREZIE Z LISIEUX

Ano, je potřeba kolem sebe zasívat dobro a nedělat si starosti, zda vzejde. Na nás je práce, na Ježíši úspěch.

Archimédes pravil: „Dejte mi páku, opěrný bod, a já pohnu světem.“ Čeho nemohl dosáhnout on, protože jeho přání se neobracelo k Bohu a bylo míněno jen z hmotného hlediska, toho v plnosti dosáhli svatí. Všemohoucí jim dal za opěrný bod sám sebe a jenom sebe, za páku jim dal modlitbu, která zapaluje ohněm lásky – a takto pohnuli světem. A takto jím hýbají svatí, kteří dosud bojují, a až do konce světa jím budou hýbat ti, kteří teprve přijdou.

Prosit o něco Pannu Marii není totéž jako prosit Boha. Ona dobře ví, co má udělat s mými malými prosbami, jestli je potřeba mu je tlumočit, nebo ne...Nechávám tak rozhodnutí na ní, abych Pána Boha nenutila mě vyslyšet, ale abych ho nechala jednat je podle jeho vůle.

Konat dobro je bez Boží pomoci stejně nemožné jako přimět slunce, aby svítilo v noci.

SOCHY SVATÉHO VÁCLAVA A VÍTA V KOSTELE V ČERMNÉ

Tyto sochy pocházejí – stejně jako socha Archanděla Michaela na protějším oltáři – z ještě staršího oltáře. Oltář sv. Jana Nepomuckého byl postaven r. 1770, ale tyto

sochy jsou zmiňovány už r. 1761.

Sv. Václava pozná asi každý správný Čech. Je zobrazen s knížecí korunou a vojevodským praporem, na němž je zobrazena svatováclavská orlice. Ve druhé ruce má palmu vítězství. Oblečen je v brnění a panovnický plášť s límcem z hranostajových koží, což však pozlacením sochy částečně zaniká. Sv. Václav takové brnění jistě nenosil, tento oblek odpovídá době vzniku sochy.

V legendách o sv. Václavu se píše o množství zázraků, které se staly před i po smrti

tohoto světce. Jeden z nich je však jistý, protože je doložen i v soudobých análech říšských. Je to ten první z nich, který z mladého knížete učinil rázem nejváženějšího vládce v říši hned po císaři. Stalo se totiž, že jeden z podřízených kmenových vůdců českému knížeti, přestal jeho vedoucí postavení uznávat. Mladý Václav byl nucen vytáhnout proti onomu vzbuřenci s vojskem. Protože však byl křesťan, chtěl předejít krveprolití a vyzval onoho člověka na souboj, který měl rozhodnout vítězství nebo prohru celého vojska. Když však došlo k souboji, vzbuřený kníže uviděl na čele zářící podobu svatého kříže. Odhodil zbraň, poklekl Václavovi k nohám a prohlásil, že nikdo nemůže přemoci toho, komu Bůh takovým způsobem pomáhá. Později, když zasedala říšská rada, na kterou byl do Německa Václav pozván, pověst o jeho svatosti a onom zázračném vítězství jej předešla. Tehdy, proti všem zvyklostem říšským, vyšel mu panovník říše naproti a uvedl jej na čestné místo po svém boku (onen Václavův podřízený byl kníže Zličanů, sídlící v Kouřimi. Dle podání se souboj odehrál v obci Přistoupim u Českého Brodu. Na jeho místě stojí kostel sv. Václava). Tak zapůsobila bitva, kterou kníže Václav svedl, na celý

tehdy známý svět a od této chvíle byl v našem národě milován jako ochránce země. Také hned po své mučednické smrti byl ctěn jako svatý. Byl mu navěky do rukou svěřen Český stát a co je nejdůležitější, lid jej takto uznával a uznává.

A jak se stalo, že naším patronem českým je i svatý Vít, který u nás nežil? Stalo se to také v době vlády sv. Václava. Dříve však něco o Vítově životě.

Svatý Vít se pravděpodobně narodil na Sicílii. Dožil se jen sedmi let. Jeho otec – pohan – chtěl, aby se dítě vzdalo víry v Boha. Vít a chůva s vychovatelem, kteří jej k víře přivedli, uprchli. Byli však odhaleni a přivedeni k císaři Diokleciánovi. Vít ještě vyléčil císařova syna z padoucnice, císař jej však i s průvodci dal vhodit do vařícího oleje. Nic se jim nestalo. Předhodili je tedy lvu, který však ulehl Vítovi k nohám. Rozzuřený císař je nechal natáhnout na skřípec a stít. Stalo se to 304. roku. Křesťané je tajně pochovali. Vítova paže se dostala do Německa, kde byla chována ve veliké úctě. Když se císař dohodl s knížetem Václavem o míru mezi říší a Čechy, na potvrzení onoho míru dal Čechům „na věčnou paměť“ rámě sv. Víta. Protože kníže Václav věděl, jak závažným svědectvím tato relikvie je, dal pro ni zbudovat na pražském hradě chrám.

Přestože je po Evropě chrámů zasvěcených sv. Vítu mnoho, pražský chrám sv. Víta je z nich daleko nejvýznamnější. Do povědomí Čechů vstoupil sv. Vít natolik, že se stal jedním z jejich patronů. Je také patronem Němců, Sicílie, mládeže, hostinských, lékárníků, vinařů, sládků, horníků, kovářů, dobré setby a dobré sklizně atd.

Na naší soše nese na hlavě korunu na paměť patronátu nad Saským – Německým královstvím. Nese palmu – znak mučedníků – a v pravé ruce knihu a kohouta – nejčastější rozlišovací znaky.

(JM)

PODĚKOVÁNÍ VŠEM DÁRCŮM A SPONZORŮM, KTERÍ PŘISPĚLI NA OPRAVU POUTNÍHO KOSTELA NA MARIÁNSKÉ HOŘE V ROCE 2002 A 2003.

Draží bratři a sestry,

dovolu mi, abych vás alespoň v krátkosti informoval o opravě poutního kostela Narození Panny Marie na Mariánské Hoře. V minulém roce se, díky všem štědrým darům vás farníků, poutníků a našich sponzorů, podařilo opravit střechu poutního kostela na Mariánské Hoře. Došlo k výměně nového bednění a krytiny střechy, obě kostelní věže, hlavní i sanktusová, byly oplechovány mědí, dále byly vyměněny některé červotočivé trámy, vaznice a krokve. Tuto generální opravu střechy kostela provedla, ke spokojenosti všech farníků, klempířská firma pana Oldřicha Jiráka z Dolní Čermné, za přijatelnou cenu 685.000,- Kč. V dubnu tohoto roku byla ještě, díky sponzorskému daru Truhlářství TTK,

vyměněna všechna okna kostela. Dá-li Pán Bůh, v příštím roce 2004 bude třeba pořídit novou fasádu kostela, opravit strop uvnitř kostela a vymalovat interiér kostela. Jak rychle se podaří tuto opravu uskutečnit, to rozhodnou další účelové kostelní sbírky a případné finanční dary. Je jisté, že i nadále si opravu bude muset naše dolnočermenská farnost financovat z vlastních sbírek. Protože kostel není kulturní památkou, nelze ani žádat o státní dotaci. Všechny dosavadní žádosti o příspěvek z fondu Ř.k.biskupství v Hradci Králové, určeného na opravu církevních budov v diecézi, byly zamítnuty pro nedostatek financí.

Bratři a sestry, moc vám všem touto cestou děkuji za všechny vaše dosavadní finanční dary během účelových kostelních sbírek a za samostatné dary věnované na opravu poutního kostela, které jen za rok 2002 dosáhly celkové výše: 673.000,- Kč.

Využívám této příležitosti a chci v rámci vděčnosti i spravedlnosti jmenovitě poděkovat také všem našim sponzorům a dárcům, kteří finančně přispěli na opravu poutního kostela na Mariánské Hoře. Pochopitelně, že dárců z řad fyzických osob je mnohem více, ale mnozí si nepřáli své uveřejnění. Jejich požadavek je nutné ctít. Stejně tak je nemálo anonymních dárců. Všem ale patří stejné, upřímné a od srdce „Pán Bůh zaplat!“

Otec Pavel

Jméno nebo název dárce	místo	statutární zástupce právnické osoby
Bartošová Marie	Smiřice	
Dechová kapela	Dolní Čermná	Pavel Vašíček, kapelník
Farní sbor Církve čsbr.evangelické	Horní Čermná	Mgr.Jakub Keller, farář
GUFERO PRODUCTION s.r.o.	Horní Třešňovec	p.Radovan Pražák, ředitel firmy
ISOLIT – BRAVO s.r.o.	Jablonné n.Orl.	ing.Kvido Štěpánek, ředitel firmy
Klášter sester dominikánek	Střelice u Brna	S.M.Ambrožka Nováková,O.P., převorka
Macháček Zdeněk ml.	Dolní Čermná	
Ing. Marková Ludmila	Praha 9	
Křivohlávková Julie	Bystřec	
Obec	Horní Čermná	p.Josef Kittner, starosta
Obec	Horní Třešňovec	starostka obce
Společnost sester Ježíšových	Olomouc	sr.Marie Čeganová, generální představená
Truhlářství	Dolní Čermná	p.Jiří Svoboda, podnikatel
Truhlářství TTK	Dolní Čermná	p.Tomáš Kunert, podnikatel

(Poznámka: Na přání uvedených dárců a sponzorů nebude zveřejňována výše daru a seznam dárců je veden abecedně.)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V červenci 2003 oslaví:

90 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
82 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
80 let	paní Jarmila Tomanová	z Dolní Čermné
80 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
76 let	pan Bohuslav Pecháček	z Dolní Čermné
65 let	pan Josef Motl	z Dolní Čermné
60 let	pan František Kúrka	z Dolní Čermné
81 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
60 let	pan Vladimír Málek	z Horní Čermné
90 let	pan Petr Dušek	z Petrovic
82 let	paní Anna Dušková	z Petrovic
65 let	pan Karel Kosek	z Petrovic
50 let	pan Jaroslav Majvald	z Petrovic

V srpnu 2003 oslaví:

85 let	paní Marie Nastoupilová	z Dolní Čermné
79 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné
76 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
73 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
50 let	pan Jan Hampl	z Dolní Čermné
50 let	pan Pavel Vašíček	z Dolní Čermné
50 let	paní Marie Severinová	z Dolní Čermné
65 let	pan Vladislav Macháček	z Horní Čermné
81 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
77 let	paní Anna Marková	z Verměřovic
75 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
75 let	pan Karel Marek	z Petrovic
55 let	paní Anna Řeháková	z Petrovic

O naději

Když se vytratila veškerá naděje,
když nikdo nepřichází na pomoc,
a krásy života vyprchaly,
zjišťuji, že pomoc přece přichází,
i když nevím jak a odkud.

Mahátma Gándhí

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

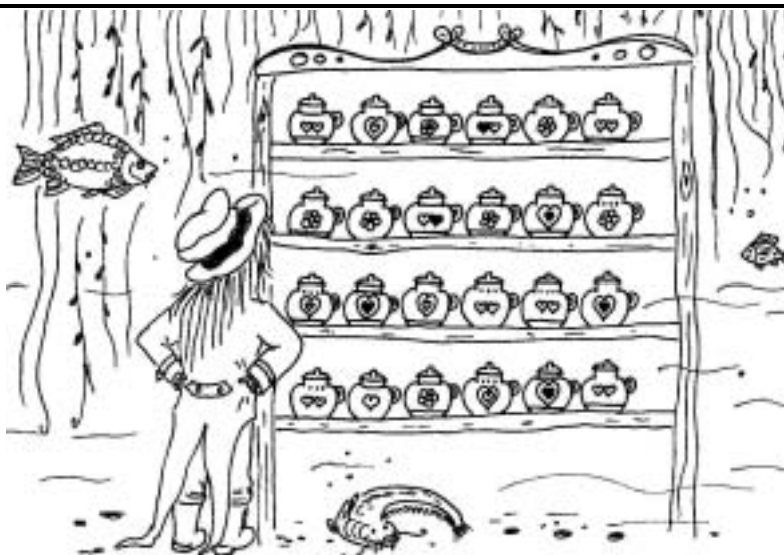
Otec Pavel

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Kdo by neměl rád pohádky. Provázejí nás dětstvím a častokrát se stane, že nám láska k těmto kouzelným příběhům vydrží i do dospělosti. Rádi se necháme okouzlit nejrůznějšími pohádkovými postavami, které žijí ve svých říších. Jedna z takových typicky pohádkových postav žije většinou pod vodou, má mokré šosy a není to nikdo jiný než vodník. Určitě jste ho už viděly v mnoha pohádkách. Většinou se stará o rybky a o své hrnečky, do kterých si ukrývá „dušičky“.

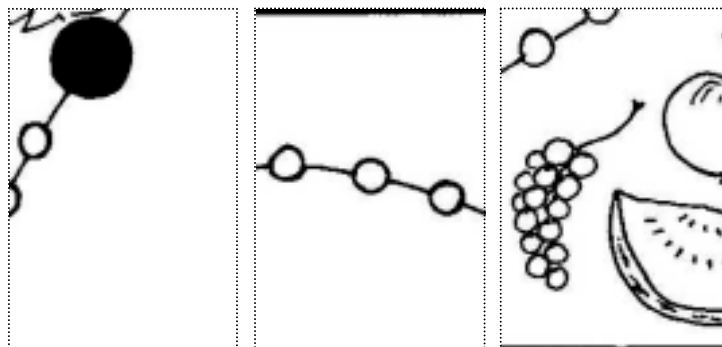
My ale nežijeme v pohádce a tak víme, že takhle to na světě není. Naše duše se nedá lapnout pod nějakou pokličku. Ale přesto ji můžeme tak trochu „ztratit“.

Stejně jako naše tělo vyžaduje péči, i naše duše nemůže zůstat bez pozornosti. Potřebuje být ve spojení s Pánem Bohem, potřebuje s Ním mluvit, povídat si, svěřovat se Mu a naslouchat. To všechno jí dopřádáme při dobré modlitbě. Takže na to nezapomínejme ani o prázdninách.

A protože už tu byla řeč o vodnících a navíc voda a koupání k létu patří, čeká na vás dnes jeden „podvodní“

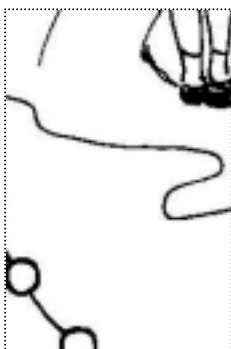
obrázek. Vodník Mokryšos dělá pořádek ve své sbírce hrnečků. Zjistil totiž, že mezi jeho hrnečky jsou některé stejné, to znamená, že je má dvakrát. A to mu vadí. Pomůžete mu? Zjistěte také, kolik párů stejných hrnečků stojí v policích?

(Otazníček)

Pro starší:

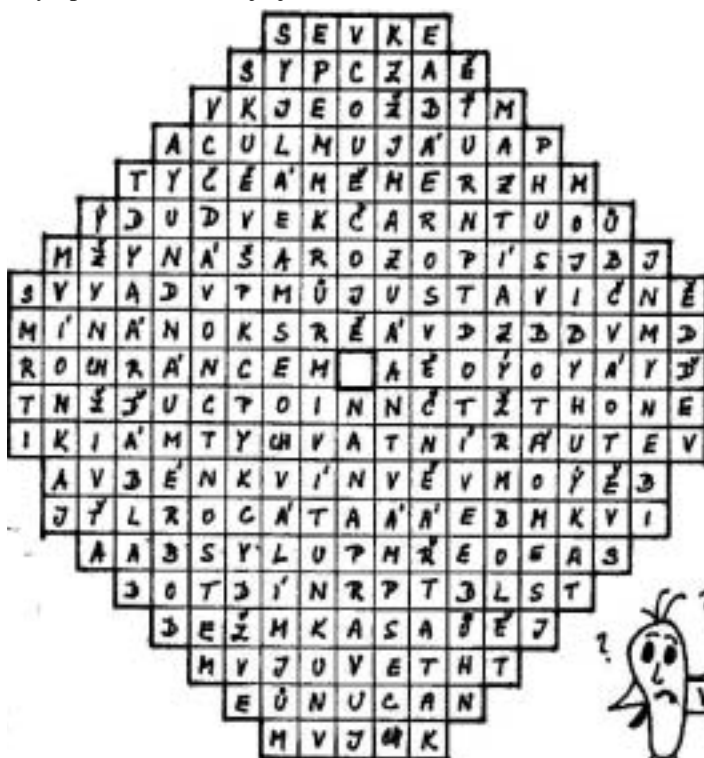
Naposledy zazvonilo, školní lavice utichly a začínají prázdniny. Tolik očekávané dny volna, které nabízejí čas pro odpočinek, výlety, poznávání přírodních krás, čas pro posezení s přáteli třeba u táboráku, povídání, ale i čas pro četbu a zamyšlení.

Aby tyto chvíle byly dobře využity a přinesly opravdu to, co mají, je určitě dobré se za to modlit. Svěřit se do rukou Panny Marie a také prosit za naši ochranu na každý..... A to se dozvíte v osmisměrce po jejím vyluštění, kdy by vám mělo zůstat 14 písmen. A jaká slova budete v osmisměrce vyškrtávat? Záměrně je tu nemáte uvedena, protože je každý z vás určitě dobře zná. Všechna totiž patří do modlitby Anděle Boží. Myslím, že tato modlitba se k začínajícím prázdninám velice hodí.

Takže s chutí do toho. A ještě dvě malé poznámky na vysvětlenou. Při sestavování osmisměrky přišla jedna figurka příliš pozdě a tak se stalo, že se její dvě písmena (předložka ve) už do uzavřeného obrazce nedostala...a ona se teď mračí. Druhá poznámka se týká spojky. Spojky typu a, s, v nevystupují samostatně, ale vyhledáte je ve spojení s jejich následujícím slovem (př. s tebou - hleďte jako jedno slovo stebou). Slova, která mají alespoň dvě písmena, už vystupují samostatně.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Doplňování slov: Soslání Ducha svatého, 50, velikonoční, Nanebevstoupení, 40, nebe, Duchem svatým, Jeruzalémě, letnic, jazyky, evangelia, uzdravovat, Petr, církev, biřmování.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost sv. Petra a Pavla
29. června 2003
27. týden / 2003

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 30. června - pondělí** 13. týdne v liturgickém mezidobí, Svatých prvomučedníků římských
19.00 Dolní Čermná – za rodinu Formánkovu
- 1. července - úterý** 13. týdne v liturgickém mezidobí
- 2. července - středa** 13. týdne v liturgickém mezidobí
19.00 Dolní Čermná – za Marii Markovou, sestru a dva syny
- 3. července - čtvrtek** sv. Tomáše, apoštola
6.45 Dolní Čermná – za rodinu Klekarovu
19.00 Verměřovice – za Josefa Ryšavého a rodiče
- 4. července - pátek** sv. Prokopa, opata
první pátek v měsíci, zasvěcený účtě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za rodinu Vávrovu a Cejnarovu
- 5. července - sobota** Slavnost sv. Cyrila, mnicha a sv. Metoděje, biskupa,
patronů Evropy, hlavních patronů Moravy

ZAHÁJENÍ PLENÁRNÍHO SNĚMU KATOLICKÉ CÍRKVE ČR - VELEHRAD

- 7.30 Dolní Čermná – za Cyrila Vrátu a rodiče
9.00 Verměřovice – za zemřelé z rodiny Krejsovy

6. července - neděle – 14. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná- 7.30 h. – za P. Čeňka Ptáčka
Petrovice- 9.00 h. – za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu
Mariánská Hora- 16.00 h. – za Miloslavu Fabiánkovou, manžela a syna

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. - do 18.55 h., v pátek od 15.30 h. – do 18.25 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 16.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	čtvrtek	3. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	4. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	4. 7.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Červenec 2003				
6.7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákoví 406
			16.00	Macháčkoví 242
13.7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	p. Venclová 402
			16.00	Vackovi 197
20.7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	p. Motlová 11
			16.00	Kunertovi 300
27.7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	p. Štěpánek 221
			16.00	Vyhnálkovi 351

Srpen 2003				
3.8.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	p. Matoušková 305
			16.00	Blažkovi 275
10.8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
			16.00	Motlovi 11
15.8.	Pá	Nanebevzetí Panny Marie	19.00	Bláhovi 457
17.8.	Ne	20. neděle v mezidobí	7.30	Prokopovi, Eliášovi 329
			16.00	Formánkovi 203
24.8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkoví 341
			16.00	Kužílkovi 202 HČ
31.8.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30	Filáčkoví 332
			16.00	Vágnerovi 102

POUTNÍK, ČERVENEC/SRPEN 2003

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 10. srpna 2003, Poutník vyjde 31. srpna 2003

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.